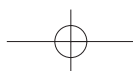
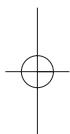

DAGBOEK VAN EEN POES

REMCO CAMPERT

*Alle dagen feest
Als in een droom
Beschreven blad
Campert Compleet (in cassette)
De Harm en Miepje Kurk Story
De jongen met het mes
Dichter
Een ellendige nietsnut
Een geschenk uit de hemel
Een lach en een traan
Een liefde in Parijs
Een mooie jonge vriendin en andere belevenissen
Fabeltjes vertellen
Gouden dagen
Het gangstermeisje
Het leven is vurrukkulluk
Het satijnen hart
Hoe ik mijn verjaardag vierde
Liefdes schijnbewegingen
Na de troonrede
Nacht op de kale dwerg
Obi, hobo, bang, bang of het lied van de vrijheid
Oom Boos-Kusje en de kinderen
Somberman's actie
Tjeempie! of Liesje in Luilletterland
Tot zoens
Wie doet de koningin*

DE BEZIGE BIJ

Remco Campert

Dagboek van een poes

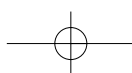
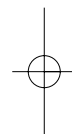
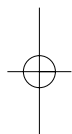
2007

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © 2007 Remco Campert
Omslagontwerp Brigitte Slangen
Omslagfoto voorzijde Deborah Campert
Omslagfoto achterzijde Cleo Campert
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Druk Clausen & Bosse, Leck
ISBN 978 90 234 2592 2
NUR 301

www.debezigebij.nl

‘A quoi pense l’animal qui pense?’
Champfleury, *Les Chats*. Parijs, 1868

Madonna, Thelonious, Napoleon, Justine, Cleopatra, Vincent, T.S. Eliot, Lolita, Sokrates, Zelda, Beethoven, Fellini, Venus, Malaparte, Kousbroek, Izebel, Adinda...

Zomaar wat namen van katten die ik ontmoette in de tuinen van het woonblok waarin ook het huis staat dat ik met Bril en Rok bewoon.

Stuk voor stuk namen die er wezen mogen, met zorg en liefde uitgezocht door de bij die katten horende tweebeenen.

Wij noemen hem: Pim Fortuyn.

Wij noemen haar: Comtesse de Noailles.

Tweebeenen met smaak.

Ik heet Poef. Jawel, u leest het goed. Poef.

Een naam als een spraakgebrek.

Bril en Rok gaven me die naam toen ik nog heel klein was en van toeten noch blazen wist. Nu weet ik beter, maar is het te laat. Ik zit voorgoed opgescheept met een naam die louter onbenulligheid doet vermoeden.

Poef! Een zwaktebod in de naamgeving.

Zelfs de Terreur van de Tuinen, de rode buurtkater Harry, heeft een sprekender naam.

Overigens luidt de roepnaam van Napoleon Nappie en die van de Comtesse de Noailles Kont. Dat houdt ook niet over.

Maar Poef kan écht niet.

Hondverdikkeme, wat verveel ik me.

Hond mag ik eigenlijk niet zeggen, maar niemand kan me beletten om het te denken.

Hond, Hond, Hond.

Zo, dat lucht op.

Toch kijk ik voor de zekerheid even om me heen, maar Hond laat zich niet zien.

Of heeft hij zich omgetoverd in de vlieg die door de kamer vliegt?

Zulke dingen schijnt Hond te kunnen.

Omdat je maar nooit weet, ga ik niet achter de vlieg aan, al kan ik niet beletten dat kleine mekkerende geluidjes mijn mond ontsnappen.

Het is beter dat ik dit lekkere hapje deze keer aan mij voorbij laat gaan.

In den vreze des Hond's beheers ik me.

Een beetje een dooie, slome dag, die ik voornamelijk op Bril zijn bed doorbreng.

Nergens zin in.

Ik was van plan mezelf een flinke wasbeurt te geven, maar, op een achterpoot na en die ook maar half, komt het er gewoon niet van.

Zo af en toe sukkel ik in slaap. Ik droom van piepkleine muisjes, die over het bed heen en weer rennen. Als ik ze probeer te pakken, zijn ze me steeds te snel af.

Buiten pootbereik lachen ze me uit.

Heel frustrerend.

Bril en Rok gingen al vroeg op pad. Ze hadden haast. Er kon nauwelijks een aai af.

Ik deed de zoveelste poging om tegelijk met ze de buitendeur uit te glippen, maar dat mislukte. Rok joeg me terug met een zwaai van haar tas.

In de vier jaar dat ik in het huis van Bril en Rok woon is het me welgeteld één keer gelukt om op straat te komen. De postbode leverde een pakje af aan de deur en Bril lette even niet op. Ik zag mijn kans schoon.

Bril probeerde me nog te pakken, maar ik kon hem ontwijken en schoot onder een auto, die voor het huis geparkeerd stond. Ik ging zitten waar hij nét niet bij me kon.

Om me heen rook het naar grote wereld.

En Bril maar bidden en smeken en ik maar blijven zitten en belangstellend naar hem kijken. Hij was op straat gaan liggen. Dat was wel leuk, zijn wanhopige hoofd onder die auto en zijn arm die naar me graaide, ik zie het nog voor me.

Misschien was het wel een beetje gemeen van me, maar daar dacht ik op dat ogenblik niet aan. Ik zag Bril meer als studieobject.

Het had nog een tijd zo kunnen doorgaan, als

Rok er zich niet mee bemoeid had. Ze verscheen in de deuropening en rammelde indringend met een doos kattenbrokjes.

Bij het horen van dat geluid bezweek ik. Tegen de lokroep van voedsel ben ik niet opgewassen. Ik kwam onder de auto vandaan en snelde het huis weer in.

In het voorbijgaan probeerde Bril me nog een klap te geven om het af te leren, maar hij raakte alleen mijn staart.

Een staart komt vaak van pas. Ik kan er vaasjes met bloemen mee van tafel vegen. Ik kan hem dik maken als iets me niet bevalt. Ik kan hem om mijn lichaam heen slaan als ik rust.

De staart is ook een bron van vreugde. Mocht de lust tot spelen over me komen, dan is er altijd mijn staart om achteraan te zitten. Als een dolle tol ik in de rondte en krijg hem nooit te pakken, maar dat is ook niet de bedoeling. Het is tenslotte geen muis.

Als ik per ongeluk uit het raam val en naar beneden tuimel, bewijst mijn staart me goede diensten. Ik kan er in de lucht mee bijsturen en kom op mijn pootjes terecht.

De staartloze tweebeenen vallen onherroepelijk te pletter.

Bril en Rok zijn niet thuis.

Vanochtend gingen ze in alle vroegte weg en lieten me achter met een schone bak en zo veel eten dat ik het niet in één keer op kon.

Dat betekent dat ze de hele dag wegblijven en ik het huis voor mezelf heb. Dat heb ik meestal toch wel, want het huis is groot en Bril en Rok kunnen niet in alle kamers tegelijk zijn.

Een tijdje zit ik beneden in de vensterbank en kijk naar wat er op straat gebeurt. Staartlozen vegen blaren bij elkaar die van de bomen zijn gevallen. Zo af en toe staan er kinderen stil voor het raam.

‘Kijk, wat een lief poesje,’ zegt een kind en tikt tegen het raam.

Ik trek mijn aanminnigste gezicht en beweeg speels mijn poot naar zijn vinger toe. Glas scheidt ons. Glas kun je niet zien en iedere keer verrast het me dat mijn poot wordt tegengehouden.

Kinderen behoren tot de staartlozen, maar zijn toch anders. Ik heb een zwak voor kinderen. Als er weleens een kind in het huis is, speel ik er altijd heel voorzichtig mee. Ik houd mijn nagels in. En als ze soms uit stoutigheid aan mijn staart trekken, geef ik ze geen haal, maar ga een eindje uit hun buurt.

Ik spring van de vensterbank af en loop naar de tuindeuren toe. Aan de andere kant blijkt de Comtesse de Noailles te zitten, die wil dat ik buiten kom. Rode Harry, de Terreur van de Tuinen, is er niet en de kust is dus veilig. Maar de tuindeuren zijn gesloten en de Comtesse druipt af. Ik kijk haar verlangend na.

Vroeger was er hier een deurtje, waardoor ik naar believe naar buiten en naar binnen kon. Maar dat heeft Bril dichtgetimmerd toen Harry het had ontdekt en na binnenkomst het huis van opwinding had ondergeplast, een bittere geur die nog dagen bleef hangen.

De dag duurt lang. Het huis is leeg. Ik verveel me. Het wordt donker en mijn eten is op.

Een paar keer loop ik het hele huis door om te zien of Bril en Rok misschien toch niet stiekum zijn thuisgekomen.

Ik miauw klagelijk. Niemand hoort me.

Ik scherp mijn nagels aan de zitbank. Dat mag anders nooit, maar nu Bril en Rok er niet zijn moeten ze het zelf maar weten.

Ergens in huis staat een krabpaal die ze voor me kochten toen ik klein was. Ik heb hem nooit gebruikt.

Krabpaal. Alleen het woord al.

Meestal scherp ik mijn nagels aan de gemakkelijke stoel die in Brils werkkamer staat. Bril windt zich daar niet zo mateloos over op als Rok. Hij vindt dat het bij het leven met poezen hoort.

Ik krijg dorst. Zoals altijd staat er een kom met water voor me klaar, maar daar waag ik me niet aan. Water moet bij de bron gedronken worden.

Omdat de keukenkraan niet druppelt, moet ik genoeg nemen met een vaas vol bloemen, die op de tafel in de woonkamer staat. Om bij het water te kunnen komen, dient de vaas omgegooid te worden.

Zo gezegd, zo gedaan.

Laat op de avond – ik lig op de trap te wachten – hoor ik het gemorrel van de sleutel in de deur. De deur gaat open en Bril en Rok komen zwijgend binnen. Ik begroet ze enthousiast, met opgestoken staart.

Ze zijn in een slecht humeur.

‘Geen zin, Poef,’ zegt Bril als ik hem een kopje wil geven.

Even later hoor ik boven in de woonkamer getier dat uit Roks mond komt.

‘K..k..!’ roept ze.

Ze heeft de omgevallen vaas ontdekt, de bloemen in een plas water op de tafel.

Ik maak me onzichtbaar onder een kast.

Het was geen dag uit duizenden.

Soms kan Bril behoorlijk slijmerig zijn. Volgens mij wil hij dan aandacht.

Ik ben bezig met mijn eigen zaken, zoals bijvoorbeeld het wassen van mijn gezicht met een

bevochtigde voorpoot, en bij die aanblik komt het plotseling over hem.

‘Lief poefje,’ zegt hij dan. ‘Is het zo’n lief poefje?’

Onzinnige vraag natuurlijk.

‘Zo’n lieve poefemans van baasje,’ dringt hij aan.

Ik houd op met wassen en kijk hem verstoord aan. Laat me met rust. Ziet hij niet dat ik bezig ben?

Maar Bril gaat door, helemaal gevangen in zijn eigen stemgeluid.

‘Lief poefie van bafie, issie dat dan?’

Ik ben niet van bafie, ik ben van mezelf.

Het beroerde is echter dat iets in me niet bestand is tegen de suikerzoete toon waarop hij zijn vleierijen uitspreekt.

Ondanks mezelf bezwijk ik voor zijn woorden, ga op mijn rug liggen en rol heen en weer in totale overgave. Ik schaam me, maar het is sterker dan ik.

Dan begaat hij de fout mijn onbeschermd buik te strelen. Ik geef hem een haal en zoek een goed heenkomen. Met bebloede hand blijft Bril achter.

Was sich liebt, das neckt sich.

Op een dag, alweer een paar jaar geleden, kwam Bril thuis met een Draagbare Woning.

Hij zette hem neer in de gang.

‘Die is voor jou, Poef,’ zei hij.

Dat de dw niet voor hem was leek me logisch, want hij reikte nog niet tot Brils knie.

‘Je eigen huis,’ vervolgde Bril. ‘Voor als je naar de dokter moet of als we je in de auto meenemen naar Fransenland.’

Het zei me weinig. Ik was alleen maar bij de dokter geweest toen ik heel klein was en daar had ik geen herinnering aan. En naar Vakantieland hebben Bril en Rok me nog nooit meegenomen, bang als ze zijn dat ik daar weg zal lopen. Als ze naar Fransenland gaan, komt er iemand in huis om voor mijn natje en mijn droogje te zorgen.

Ik ging over tot inspectie van de buitenkant van de dw.

Het is zo dat elk binnengebracht nieuw voorwerp door mij besnuffeld dient te worden, teneinde mijn goedkeuring te verkrijgen.

De lucht was neutraal – geen vis en geen vlees. Alleen het hengel dat op het dak van de dw was aangebracht rook naar Bril. Dat schiep vertrouwen.

Er zaten geen ramen in de dw, maar de voorkant werd voor het grootste gedeelte in beslag genomen door een deur, die uit tralies bestond. Bril maakte de deur open en ik glipte naar binnen voor verder onderzoek.

Ik houd van beperkte ruimtes en de dw beviel me wel. Na nog wat rondgesnuffeld te hebben ging ik liggen, met het doel de dw te testen op ligbaarheid. De dw doorstond de proef tot mijn volle tevredenheid.

Bril sloot het deurtje en stak zijn vinger tussen de tralies door. Ik likte eraan om van mijn welgevoel te getuigen.

Daarna tilde Bril de dw op en droeg me rond in de gang. Dat overviel me een beetje en ik liet wat kleine protestgeluiden horen, waarop Bril het deurtje weer opende en me eruit liet. Ik gaf hem een kopje om hem te laten merken dat er, wat mij betreft, niets ernstigs was gebeurd.

Bril bracht de dw naar de kelder en, eenmaal uit het gezicht, vergat ik hem.

Sinds een paar maanden heeft Rok de gewoonte aangenomen om me naar haar toe te *fluiten*. Haar fluitgeluid is zo onontkoombaar dat ik meestal gehoorzaam kom aangelopen.

Niet altijd natuurlijk, want ik ben van mening dat de staartlozen nooit in de illusie mogen leven dat ik op kom draven, iedere keer als zij dat wensen.

Hun onzekerheid over mijn doen en laten vormt de basis van mijn onafhankelijkheid.

In navolging van Rok probeert Bril het ook, maar zijn fluitje klinkt zwak en weinig overtuigend.

Het kost me niet veel moeite om er geen aandacht aan te besteden. Toch laat Bril niet af in zijn pogingen.

Een en ander doet bij mij de gedachte rijzen dat Bril niet tot de slimsten behoort, als het om mij gaat. Een soort van apenliefde verhindert blijkbaar dat hij een heldere visie ontwikkelt op de grillige gegevens van mijn leven.

Puur uit medelijden ben ik een keer ingegaan op

Brils machteloos gefluit. Ik verwaardigde me te voorschijn te komen en ging zelfs zover een aanhankelijk kopje te geven tegen zijn broekspijp.

Hij glom van trots en blijdschap.

‘Zie je wel,’ zei hij tegen Rok.

Sukkel.

Voor de goede orde: ik kan ook niet fluiten. Wel blazen, eigenlijk net als Bril.

Als een schicht schiet ik door de gang, rakelings langs de benen van Rok, die zich een hoedje schrikt. Ze roept me een scheldwoord na dat ik hier niet zal herhalen, maar het telt twee lettergrepen, die beide met een k beginnen.

Ik heb geen tijd om erbij stil te staan. Door een onbekende kracht bezeten moet ik verder.

Met opgezet haar bolder ik de trap af, glijd beneden uit op het marmer van de hal, ren de trap weer op, en stuif de woonkamer in, waar ik me een weg omhoog klauw de gordijnen in. Daar laat ik

me halverwege weer uit vallen en ik begin een hindernisrace via stoelleuning, zitbankruggen en bijzettafeltjes. Achter me klinkt het geluid van vallende voorwerpen.

Dan heb ik opeens genoeg van mijn geren en gedraaf en plof neer onder de piano. Nog net voor ik in slaap val hoor ik de stemmen van Rok en Bril.

‘Ze heeft de kolder in haar kop,’ zegt Rok.

‘Het gaat stormen,’ zegt Bril. ‘Dat voelen die dieren aan.’

Bril denkt dat ik een barometer ben.

Ik weet niet wat me op zulke momenten bezielt. Is het een hogere macht (Hond) of een lagere (de Antihond)? In elk geval is het groter dan ik. Mijn hart bonkt, mijn geest is leeg, ik ben een en al spier en snelheid.

Tot een van de regelmatig terugkerende verschijningen in het grote huis dat ik met Rok en Bril bewoon behoort Werker.

Werker is een tweebeenige die het huis schoonhoudt.

‘Wat zouden wij zonder Werker moeten?’ verzuchten Rok en Bril vaak. Over mij heb ik ze dat nog nooit horen zeggen, maar misschien doen ze dat als ik er niet bij ben. Laat ik het daar maar op houden.

Werker is altijd vriendelijk, al hoef ik voor eten niet bij hem aan te komen. Daar gaat hij niet over.

Als hij in het huis bezig is met schrobben, dweilen, poetsen en stof afnemen, kijk ik belangstellend toe. Zijn aanwezigheid is een verzetje, want het kan soms flink saai zijn in huis. Bril en Rok zijn voornamelijk met zichzelf bezig.

Er is één ding waar ik een grondige hekel aan heb en dat is het ding dat ik Dreigend Ding noem. Als Werker dat te voorschijn haalt uit zijn donkere bergplaats onder de trap, zoek ik een goed heenkomen. Ik vertoon me pas weer als het monster veilig achter slot en grendel zit.

Dreigend Ding maakt een brullend geluid en heeft een lelijke lange slurf waarmee het alles opslokt dat het ongeluk heeft op zijn weg te komen, zoals bijvoorbeeld de haren die hebben losgelaten uit mijn dikke pelsjas, maar ook alle andere zaken die klein en nietswaardig zijn: kruimels, vliegen-

lijkjes, binnengelopen boomblaadjes en modder, haarspelden en paperclips.

In de handen van de anders zo vriendelijke Werker is Dreigend Ding een meedogenloos wapen, waarvoor ik me maar beter bergen kan.

Hoewel ik mezelf niet beschouw als klein en nietswaardig zou het me toch niet verbazen als het monster ook mij zou opslokken als het de kans kreeg.

Een keer sloot Werker (per ongeluk, zei hij later) mij samen met Dreigend Ding op in zijn bergplaats. Ondanks het feit dat hij zich koest hield stond ik doodsangsten uit. Wat zou er met mij gebeuren als Dreigend Ding het plotseling op zijn heupen kreeg? Hond mag het weten.

Dreigend Ding verspreidt ook een onaangename lucht van rubber en stokoude stof.

Een moeilijke nacht achter de rug. Pijn in mijn buik en ik moest steeds op de bak waar ik hol miauwend mijn gevoeg deed. Ook veel gebraakt.

Slapjes lig ik op Brils bed en hoor Bril en Rok op bezorgde toon over me praten. Ze komen tot de conclusie dat ik 'iets verkeerts' heb gegeten.

In mijn zwakke staat denk ik over de betekenis van die woorden na. Iets verkeerts? Hoe zou dat eruitzien? Ik sukkel in slaap en droom van een etensbak, gevuld met een niet te definiëren rot-tende smurrie.

Als ik kokhalzend wakker word, staat Bril voor het bed met de Draagbare Woning in zijn hand.

'We gaan naar de dierendokter, Poef,' zegt hij.

Willoos laat ik me de dw inloodsen. Bril sluit het traliedeurtje achter me. Ik kan geen kant uit maar heb daar ook geen behoefte aan. Ook in het kattenleven zijn er momenten dat je alles over je heen laat komen.

Even later schommel ik in de dw over straat.

Bril klaagt over mijn gewicht.

Hoe vaak verlang ik er niet naar om buiten op straat te zijn en te ruiken aan het avontuur van de vrijheid. En nu ben ik een keer op straat en kan ik er niet van genieten.

Betreurenswaardig.

In de wachtkamer van de dierendokter overheerst de lucht van andere poezen. Ik word er licht zenuwachtig van, maar mijn grootste schrik komt